

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0661 van 30 september 2014
in de zaak 1213/0515/SA/4/0485

In zake: de vzw **MILIEUFRONT OMER WATTEZ**, met zetel te 9700 Oudenaarde,
Kattestraat 23

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
de heer L.D.B.

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 11 april 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 21 maart 2013.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gavere van 27 juli 2012 onontvankelijk verklaard.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gavere heeft op 27 juli 2012 aan Defensie, 5^e regionaal centrum voor infrastructuur, verder de aanvrager genoemd, een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het rooien van een beukendreef en het heraanplanten van de dreef.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te 9890 Gavere, Molenstraat 69 en met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie A, nummer 0378G.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

Bij arrest van 24 september 2013 met nummer S/2013/0222 heeft de Raad de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen en de behandeling van de vordering tot vernietiging toegewezen aan de vierde kamer.

Het vermeld arrest van 24 september 2013 is aan de verzoekende partij betekend met een aangetekende brief van 30 september 2013.

De verzoekende partij heeft met een aangetekende brief van 10 oktober 2013 tijdig een verzoek tot voortzetting ingediend overeenkomstig artikel 4.8.19, tweede lid VCRO.

2.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 27 mei 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Nathalie DE CLERCQ heeft verslag uitgebracht.

De heer L.D.B. die verschijnt voor de verzoekende partij en mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

Op 16 mei 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dient de aanvrager bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gavere een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het rooien van een beukendreef en het heraanplanten”*.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 24 februari 1977 vastgestelde gewestplan ‘Oudenaarde’ gelegen in militair gebied. Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gavere verleent op 27 juli 2012 onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning aan de aanvrager en motiveert zijn beslissing als volgt:

“ ...

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Het betreft het vellen van 95 beuken. De bomen vertonen een sterk verminderde vitaliteit, zijn kaprijp en mogen geveld worden.

Een heraanplanting met 1 bomenrij langs beide zijden van de dreef is aangewezen. De heraanplanting kan gebeuren met zomereik.

Mits een heraanplanting zoals voormeld komt de goede ruimtelijke ordening niet in het gedrang.

Conclusie: het project is in overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening.

...

De vergunning wordt afgegeven onder volgende voorwaarden:

- **Er dient een heraanplanting te worden uitgevoerd met één bomenrij langs beide zijden van de dreef. De heraanplanting dient uitgevoerd tijdens het eerstvolgende plantseizoen. Heraanplanten kan gebeuren met zomereiken. De aangeplante bomen moeten minstens de maat 6-8 hebben. Ze moeten volgens de regels van de kunst aangeplant worden (voldoende grote plantput, voorzien van een steunpaal,...). Indien nodig moeten de bomen beschermd worden tegen verkeer, wild,...
Aangeplante bomen die desondanks afsterven, dienen het eerstvolgende plantseizoen te worden heraangeplant.**
- **Er dient advies te worden gevraagd aan het agentschap Natuur en Bos voor het juiste tijdstip voor de rooing omwille van de overwinterende vleermuizen.**

...”

De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing op 9 maart 2013 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 18 maart 2013 om dit beroep onontvankelijk te verklaren.

De verwerende partij beslist op 21 maart 2013 om het beroep onontvankelijk te verklaren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

De juridische aspecten

Artikel 4.7.21. §3 van bovenvermelde codex bepaald:

"Het beroep wordt op straffe van onontvankelijkheid ingesteld binnen een termijn van dertig dagen, die ingaat:

...

3° voor wat betreft het beroep ingesteld door elke andere belanghebbende : de dag na deze van aanplakking."

De aanplakking van de beslissing gebeurde door de gemeentelijke diensten op datum van 2 augustus 2012, zodat de beroepstermijn aldus liep tot en met 1 september 2012.

Het beroep, bij aangetekend schrijven van zaterdag 9 maart 2013, werd ruim na het verlopen van de decretaal vastgestelde termijn van 30 dagen na aanplakking ingesteld. Bijgevolg werd het beroep niet op ontvankelijke wijze ingesteld.

Het door appellant ingeroepen argument dat de aanplakking niet correct gebeurde wordt niet bijgetreden : de gemeente stond in voor de aanplakking en realiseerde deze aan het begin van de betrokken dreef. Het gegeven dat het hier een ander kadastraal perceel betreft is niet van die aard dat de aanplakking hierdoor als misleidend beschouwd kan worden.

Conclusie

Uit wat voorafgaat dient besloten dat het derdenberoep als onontvankelijk dient te worden verworpen.

De bestreden beslissing herneemt kan bijgevolg haar rechtskracht hernemen.

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing is aan de verzoekende partij betekend met een aangetekende brief van 21 maart 2013.

Het beroep, ingediend met een aangetekende brief van 11 april 2013 is tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het voorwerp van het beroep en het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij

1.

Uit artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, 4° VCRO volgt dat een procesbekwame vereniging bij de Raad op ontvankelijke wijze een beroep kan instellen, indien zij optreedt namens een groep wiens collectief belang door de bestreden beslissing is bedreigd of geschaad en voor zover zij beschikt over een duurzame en effectieve werking overeenkomstig de statuten.

Het doel van de verzoekende partij wordt als volgt omschreven in artikel 2 van de statuten die zij voorlegt:

“...

§1. De vereniging heeft tot doel het behoud, de bescherming en verbetering van het menselijk en natuurlijk leefmilieu kaderend in een duurzame ontwikkeling van de samenleving, waarbij voldaan wordt aan de behoeften van de huidige generatie, zonder dat daarbij de behoeften van de volgende generaties in het gedrang komen.

§2. Deze doelstelling omvat:

- Het behoud, het herstel, de ontwikkeling en het beheer van de biodiversiteit, natuur en natuurwaarden;*
- Het behoud, het herstel, de ontwikkeling en het beheer van open ruimte, landschappen, monumenten, cultureel erfgoed, stedenschoon en dorpsgezichten;*

...”

Uit artikel 1, §5 van de statuten blijkt vervolgens dat de verzoekende partij is opgericht voor onbepaalde duur en uit artikel 1, §4 dat haar werking zich voornamelijk richt op de gemeenten Anzegem, Avelgem, Brakel, Deinze, De Pinte, Gavere, Geraardsbergen, Horebeke, Kluisbergen, Kruishoutem, Lierde, Maarkedal, Nazareth, Oudenaarde, Ronse, Waregem, Wortegem-Petegem, Zingem, Zottegem, Zulte en Zwalm.

Uit de bepalingen van de statuten van de verzoekende partij blijkt dat de verzoekende partij een collectief belang nastreeft. Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat zij met het beroep tegen de bestreden beslissing een achteruitgang wil beletten van de natuur- en landschapswaarden van de Scheldevallei, hetgeen past in het doel en het werkingsgebied van de verzoekende partij.

Rekening houdend met de statuten, de diverse wijzigingen ervan en de uiteenzetting van de verzoekende partij dat ze sinds twee jaar opkomt ter vrijwaring van landschappelijke en biologische waarden binnen haar werkingsgebied, blijkt tevens dat ze over een duurzame en effectieve werking beschikt.

De verzoekende partij legt bovendien een rechtsgeldige beslissing voor om in rechte te treden, zodat moet besloten worden dat ze over het vereiste belang en de vereiste hoedanigheid beschikt om een beroep in te stellen bij de Raad.

2.

Het door de verzoekende partij ingestelde administratief beroep van 9 maart 2013 werd door de verwerende partij onontvankelijk verklaard. Het kan niet worden betwist dat dit een voor de Raad aanvechtbare “vergunningsbeslissing” is (zie Memorie van Toelichting bij het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, *Parl. St. VI. Parl.*, 2008-2009, 2011/1, 195) en dat de verzoekende partij belang heeft om deze voor haar nadelige beslissing aan te vechten. Dit belang is echter noodzakelijk beperkt tot de vraag of het administratief beroep al dan niet terecht onontvankelijk werd verklaard.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging – enig middel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij voert in het enig middel de schending aan van artikel 4.7.19, § 2 VCRO, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van rechtshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

Doordat verwerende partij zonder diepgaandere motivering oordeelt dat “het gegeven dat het hier een ander kadastraal perceel betreft is niet van die aard dat de aanplakking hierdoor als misleidend beschouwd kan worden.”

Terwijl van een zorgvuldig handelende overheid toch verwacht mag worden dat ze dit punt iets grondiger en nauwkeuriger onderzoekt en correct toetst aan vigerende wetgeving daaromtrent.

Toelichting

Verwerende partij bevestigt in diens motivering aldus het gegeven dat de aanplakking een ander kadastraal perceel betreft.

Anderzijds is verwerende partij tegenstrijdig in diens motivering daar ze stelt dat de gemeente instond voor de aanplakking en deze realiseerde aan het begin van de dreef. De foto die de gemeentelijk ambtenaar trok toont duidelijk dat de aanplakking niet gebeurde aan het begin van de dreef.

Het begin van de dreef is (zoals de rest van de dreef) uitsluitend kadastraal perceel 378G.

Het perceel 374B is het perceel met de ingang van de militaire gebouwen.

De aanplakking gebeurde op het perceel ernaast. Art. 4.7.19 §2 van de VCRO bepaalt:

...

Het was de bedoeling van die regel uit de wetgeving op de ruimtelijke ordening om zo snel als mogelijk duidelijkheid te geven aan iedere belanghebbende, daarom werd naast de controlefunctie van de gemeentelijke ambtenaar ook geëist dat de aanplakking op de ondubbelzinnig correcte plaats opgehangen werd.

Mochten wij als vereniging een bouwvergunning vragen voor een verbouwing van het secretariaat dan kan het evenwel niet de bedoeling zijn dat we de beslissing over die vergunning aanplakken op het naburig huis ook al zijn we al dan niet de eigenaar en/of de huurder van dat naburig huis.

De eigenaar van de beukendreef, i.c. defensie, hing de aanplakking op aan de ingang van zijn militair domein, en niet aan de ingang van de beukendreef.

Uiteraard hebben we op dit ogenblik geen belang bij een eventuele bouwvergunning voor de gebouwen op de percelen links of rechts van de beukendreef aangezien daar al gebouwen staan en een eventuele verbouwing op zich geen fundamentele wijzigingen aanbrengt aan het leefmilieu van de dreef. Daarom wordt geen blik geworpen op aanplakkingen in de rest van deze Molenstraat van Gavere. Het was pas bij het recent opvragen van een eventuele vergunning en het attest van aanplakking dat we pas voor het eerst zicht kregen op het bestaan van de hier betwiste vergunning.

Verwerende partij handelde op zijn minst onzorgvuldig door blindelings te vertrouwen op het attest van aanplakking en de gemachtigde ambtenaar die hierop een controlefunctie heeft (en in dit geval blijkbaar zelf de aanplakking verzorgde volgens verwerende partij).

In ieder geval liet ze na de betrokken rechtsregel na te lezen en correct te interpreteren, hetgeen op zijn minst een schending is van het rechtszekerheidsbeginsel.

Haar besluit mist motivering op dit punt, men heeft louter in der haast vermeld dat de aanplakking op het ander perceel gebeurde, hetgeen een schending is van diens formele motiveringsplicht.

Tot slot maakt verwerende partij gebruik van foutieve feitelijke gegevens, m.n. door te stellen dat de aanplakking aan het begin van de dreef gebeurde, quod non, hetgeen aldus tevens een schending is van de materiële motiveringsplicht.

...

De verwerende partij repliceert:

“ ...

Verzoekster stelt dat de deputatie onterecht heeft geoordeeld dat de aanplakking aan het begin van de dreef was gerealiseerd, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden is. Minstens heeft ze artikel 4.7.19 §2 VCRO verkeerd geïnterpreteerd, wat een schending van het rechtszekerheidsbeginsel betekent.

Uit de foto genomen bij de aanplakking blijkt dat de aanplakking is gerealiseerd ter hoogte van de draadafsluiting tussen de beukendreef en de militaire gebouwen en meer bepaald ter hoogte van de grens tussen de kadastrale percelen. Deze aanplakking is, in

tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, wel degelijk gerealiseerd aan het begin van de beukendreef, zijnde de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft.

Voorts maakt deze beukendreef deel uitmaakt van het militair domein en is deze volledige site gelokaliseerd op Molenstraat 69 te Gavere. De aanplakking is minstens aan het juiste adres gebeurd. Zelfs als de aanplakking verder van de beukendreef en dichterbij de ingang van de militaire gebouwen zou zijn gebeurd, zou dit geen probleem zijn geweest. Gelet op de concrete plaatsgesteldheid is de aanplakking niet misleidend gebeurd en kon de deputatie terecht besluiten dat het beroep niet tijdig was ingesteld en als onontvankelijk diende te worden verworpen.

...

De verzoekende partij dupliceert in haar wederantwoordnota:

“ ...

- 1) Uit de verschillende veronderstellingen/hypotheses (hierboven besproken in punten 1-2) die verwerende partij maakt in dit korte betoog blijkt al duidelijk dat ze zelf niet weet/wist, laat staan dat ze zich van de situatie ter plekke vergewist heeft, waar de aanplakking precies gebeurd is. Ze houdt in ieder geval de hypothese mogelijk dat de aanplakking ook dichterbij de militaire gebouwen gebeurd is dan bij in- of uitgang (aan de straatkant) van de beukendreef. Indien verwerende partij dit nader onderzocht zou hebben, dan had deze niet moeten twifelen over de plaats waar de aanplakking precies gebeurd was. Met diens betoog in diens antwoordnota toont verwerende partij aan dat ze eigenlijk niet en nooit geweten heeft waar precies en in welke ruimtelijke configuratie op het terrein de aanplakking plaats vond.*

*In haar eerste hypothese meent verweerster dat de aanplakking gebeurd zou zijn aan de draadafsluiting tussen twee percelen waarbij één van die percelen het perceel met de beuken is. Indien dit werkelijk zo zou zijn dan zou er toch minstens één of meerdere beuken op die foto (bijlage 2d) te zien moeten zijn. Immers die foto die getrokken is van de aanplakking is ofwel van aan de straatkant getrokken (dus in zuidwestelijke richting, t.t.z. in de richting van de beukendreef zelf die loodrecht op de Molenstraat uitkomt) ofwel gericht op die draadafsluiting (dus in zuidelijke richting of dus dwars op de beukendreef). In het eerste geval zou de beukendreef in zijn gehele lengte dan te zien zijn op die foto, in het tweede geval zouden toch ook meerdere beuken zichtbaar moeten zijn op die foto. Er is echter geen enkele beuk van de beukendreef te zien. Enkel de militaire gebouwen van de Molenstraat 69 en de bomen en struiken die tussen die militaire gebouwen staan sieren de achtergrond van de foto waar op de voorgrond de aanplakking van de bouwvergunning te zien is. Van de eerste hypothese, m.n. dat de aanplakking op de perceelsgrens gebeurd zou zijn, klopt dus geenszins. Dit betekent ook, voor zover die perceelsgrens of draadafsluiting aanzien zou kunnen worden als het begin van de beukendreef, quod non, dat de aanplakking alvast zeker niet aan het begin van de beukendreef gebeurd is. **De aanplakking is dus zeker niet gebeurd op perceel nr. 368g, ook niet op de grens van dit perceel.***

Artikel 4.7.19 §2 stipuleert (...):

...

O.i. kan “op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft” niet anders begrepen worden dan op het kadastrale perceel waar die vergunning(saanvraag) betrekking op heeft.

Hoewel de gebouwen van de militaire overheid zich situeren in de buurt van en langsheen dezelfde straat (i.c. Molenstraat) waar ook de beukendreef op uitkomt, dient opgemerkt dat de beukendreef zowel ruimtelijk als landschapsecologisch hoort bij het kasteel Grenier, waartoe de beukendreef toegang verschaft. De beukendreef hoort ruimtelijk en landschapsecologisch niet bij de gebouwen van de militaire overheid alwaar de aanplakking gebeurde. De beukendreef en het kasteel Grenier hebben enkel met de gebouwen waarin de militairen gehuisvest zijn, gemeen dat ze eigendom zijn van dezelfde overheidsinstantie, i.c. de militaire overheid.

- 2) Stel, in het (louter hypothetische) geval een landbouwer, een vergunning aanvraagt voor bomen te kappen op een weide in de buurt van diens bedrijf, dan kan het o.i. ook niet dat de vergunninghouder de vergunning aanplakt aan het adres of de inkom van (de gebouwen van) diens landbouwbedrijf omdat daar nu een eenmaal een huisnummer is en/of omdat de omliggende weiden één ruimtelijk geheel zouden vormen met het landbouwbedrijf op zich. Ook in dat geval dient de aanplakking te gebeuren enkel en alleen t.h.v. (de rechtstreekse) toegang tot die weide vanaf de openbare weg. Ook in dit geval gaat verzoekster niet elke aanplakking aan ieder landbouwbedrijf gaan bekijken als er op het perceel van het landbouwbedrijf zelf geen waardevolle elementen aanwezig zijn die verzoekster wenst te beschermen conform diens statuten.

Indien iedere vergunninghouder de verkregen vergunning telkemale op een ander perceel gaat hangen dan het perceel waarop de vergunning betrekking heeft, dan beschouwen wij dit wel als duidelijk misleidend.

In het arrest nr. A/2013/0763 van 17 december 2013 van Uw Raad oordeelde Uw Raad (eigen onderlijning) in een zaak waarbij verzoekers meenden dat de aanplakking niet alleen aan de voorkant maar ook aan de achterkant van een kadastraal perceel diende te gebeuren:

...

In die zaak heeft Uw Raad dus een beoordeling gemaakt op basis van de kadastrale legger van het perceel waar de aanplakking plaatsvond. In voorliggende zaak vond de aanplakking plaats op perceel 374b – dat toevallig ook eigendom is van de militaire overheid – en niet op kadastraal perceel 368g waarop de te kappen beuken zich bevinden, een perceel met een breedte van 25m langs de straatzijde, hetgeen dus ruimte genoeg verschaft om de aanplakking op het juiste kadastrale perceel te laten verlopen.

Er dient opgemerkt te worden dan er geen enkel gegrond argument voorhanden is waarom de aanplakking niet kon opgehangen aan het perceel met kadasternummer 368g. Er is meer dan ruimte genoeg (bvb. op de beuken aan de inkom, op het grote hek, op een paal(tje) voor die beuken). Niets stond hen in de weg om het op de correcte plaats aan te plakken. Dat er ruimte genoeg voorhanden is aan de beukendreef zelf blijkt ondermeer uit de foto's van bijlage 17. Anders zou het zijn mocht de beukendreef enkel te bereiken zijn via de toegang naar de militaire gebouwen, maar dit is hier niet het geval. De dreef waar aan weerszijden de beuken staan, geeft rechtstreeks uit op de Molenstraat. Die dreef maakt de verbinding met het achterliggende kasteel Grenier en staat los van de militaire gebouwen.

Tot slot dient vermeld te worden dat het huis links van de dreef het huisnummer 81 heeft. De dreef (en kasteel) draagt de nummers 77-79. Dit is sowieso nog vier huisnummers verder dan de Molenstraat 69 alwaar de aanplakking gebeurde.

...

Beoordeling door de Raad

1.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de aanplakking van een mededeling van de beslissing van het college van burgmeester en schepenen van 27 juli 2012, waarbij aan de aanvrager een stedenbouwkundige vergunning werd verleend voor het rooien en heraanplanten van een beukendreef, werd gedaan door de diensten van het gemeentebestuur.

Het attest van aanplakking van 1 augustus 2012 “attesteert dat de bekendmaking (...) op het terrein waarop de vergunning betrekking heeft (Molenstraat 69, 9890 GAVERE), goed zichtbaar en leesbaar vanaf de openbare weg wordt aangeplakt op 2/08/2012, en dit gedurende 30 dagen zal blijven”.

2.

De verzoekende partij stelt in haar middel in essentie dat de foto van de aanplakking van de gemeentelijke ambtenaar duidelijk aantoont dat de aanplakking niet gebeurde aan het begin van de dreef, dat het begin van de dreef het perceel 378G betreft, terwijl de aanplakking gebeurde op het naastgelegen perceel 374B en dat de verwerende partij onzorgvuldig handelde door blindelings te vertrouwen op het attest van aanplakking.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat de gemeente instond voor de aanplakking en deze realiseerde aan het begin van de dreef en overweegt vervolgens dat “het gegeven dat het hier een ander kadastraal betreft (...) niet van die aard (is) dat de aanplakking hierdoor als misleidend beschouwd kan worden”.

De verzoekende partij beticht het betrokken attest van aanplakking van het beroepen besluit van het college van burgemeester en schepenen niet van valsheid. Het attest van aanplakking primeert op beweringen omtrent het niet correct zijn aangeplakt. De verzoekende partij kan overigens niet gevolgd worden dat de foto van de aanplakking duidelijk zou aantonen dat de aanplakking niet zou zijn gebeurd daar waar het attest van aanplakking deze situeert. Daargelaten de vraag of de aanplakking al dan niet plaatsvond op het perceel van de beukendreef – volgens de verklaring van de verzoekende partij op de terechtzitting zou de aanplakking enkele centimeters links van dat perceel gebeurd zijn – moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij niet aantoont dat de aanplakking niet geschiedde aan het “begin van de dreef” en daardoor niet zou voldoen aan artikel 4.7.19, § 2, eerste lid VCRO dat bepaalt dat een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend gedurende een periode van dertig dagen wordt aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft.

Het middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 275 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 30 september 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vierde kamer, samengesteld uit:

Nathalie DE CLERCQ, voorzitter van de vierde kamer,
met bijstand van

Ben VERSCHUEREN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Ben VERSCHUEREN

Nathalie DE CLERCQ